Raad van State

200705591/1.
Datum uitspraak: 28 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nrs. 07/19683 en 07/19681 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 2 augustus 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. *Procesverloop*

Bij besluit van 29 mei 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 8 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 augustus 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. W.S. van Helvoort, ambtenaar van Staat.

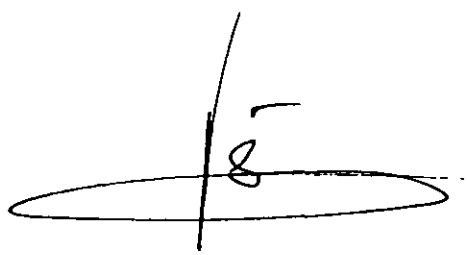
w.g. Offers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Van Helvoort
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 januari 2008

361.
Verzonden: 28 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AR

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 07 / 19683 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 19681 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 2 augustus 2007

in de zaak van:

geboren op , van Pakistaanse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. A. Khan, advocaat te Haarlem,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. S. Raterink, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

1.1 Verzoeker heeft op 4 december 2005 een aanvraag ingediend tot het verlengen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenote". Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 28 april 2006 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 23 mei 2006 bezwaar gemaakt. Op 29 mei 2006 heeft verzoeker een aanvraag ingediend tot het wijzigen van de beperking van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "verblijf bij echtgenote" in "verblijf bij kinderen". Verweerder heeft bij besluit van dezelfde datum deze aanvraag afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 19 juni 2006 bezwaar gemaakt. Verweerder heeft de afzonderlijke bezwaarschriften bij besluit van 8 mei 2007 ongegrond verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 9 mei 2007 beroep ingesteld.

1.2 Verzoeker heeft op 9 mei 2007 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.

1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 21 juni 2007. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.

2.4 Naar zijdens verzoeker ter zitting is toegelicht, is thans enkel nog in geschil de weigering van verweerder om verzoekers reguliere verblijfsvergunning onder de beperking "verblijf bij echtgenote" te wijzigen in "verblijf bij kinderen".

2.5 Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (het mvv-vereiste).

2.6 Regels over de toepassing van deze afwijzingsgrond zijn neergelegd in het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, Vb wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 Vw, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). In artikel 17 Vw en artikel 3.71, tweede lid, Vb zijn de categorieën vreemdelingen opgesomd aan wie het mvv-vereiste niet wordt tegengeworpen.

2.7 Ingevolge artikel 3.71, vierde lid, Vb kan verweerder het eerste lid van artikel 3.71 Vb buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (de zogenaamde hardheidsclausule).

2.8 In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft verweerder beleidsregels over toepassing van deze wettelijke bepalingen vastgesteld. In B1/2.2.1 Vc heeft verweerder neergelegd dat het de bedoeling is dat van de bevoegdheid om tot toepassing van de hardheidsclausule over te gaan alleen gebruik wordt gemaakt in zeer bijzondere gevallen en dat de vreemdeling een beroep daarop dient te onderbouwen.

2.9 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen omdat verzoeker niet beschikt over een geldige mvv. Verzoeker valt niet in een categorie die is vrijgesteld van het mvv-vereiste. Voorts leidt volgens verweerder toepassing van het mvv-vereiste in het geval van verzoeker niet tot een onbillijkheid van overwegende aard. Ten aanzien van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de

fundamentele vrijheden (EVRM) stelt verweerder zich op het standpunt dat het bestreden besluit daarmee niet in strijd is.

2.10 Verzoeker stelt zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte het mvv-vereiste tegenwerpt. Verweerder had in zijn persoonlijke omstandigheden aanleiding moeten zien om de hardheidsclausule van artikel 3.71, vierde lid, Vb toe te passen. Verzoeker wijst er in dit verband op dat naar aanleiding van het echtscheidingsvonnis de Raad voor de Kinderbescherming (de Raad) onderzoek doet inzake het ouderlijk gezag en een omgangsregeling. De Raad zal dienaangaande een rapport uitbrengen. In verband met dit onderzoek is het noodzakelijk dat verzoeker zich beschikbaar houdt en dus kan hij niet terug naar Pakistan om een mvv op te halen. Voorts mag er geen (tijdelijke) inbreuk gemaakt worden op het familie- en gezinsleven dat verzoeker hier te lande onderhoudt met zijn twee minderjarige kinderen. Verzoeker heeft op dit moment weliswaar slechts zeer sporadisch contact met zijn kinderen, een en ander op basis van een voorlopige afspraak met zijn ex-echtgenote, maar indien hij naar Pakistan moet, zal dit contact helemaal tot nul worden gereduceerd. Verzoeker doet in dit verband een beroep op diverse uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de mens (EHRM).

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

2.11 Vast staat dat verzoeker niet beschikt over een mvv. Verweerder heeft zich, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat terugkeer van verzoeker naar Pakistan om aldaar een mvv-procedure af te wachten niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verzoeker heeft geen bijzondere feiten en omstandigheden aangevoerd op grond waarvan verweerder toepassing van de hardheidsclausule in redelijkheid niet achterwege had mogen laten. De stelling van verzoeker dat hij zich in Nederland beschikbaar moet houden in verband met een onderzoek door de Raad, is niet een omstandigheid als in vorenbedoelde zin. Dat verzoeker zich in Nederland beschikbaar moet houden voor de Raad heeft verzoeker op geen enkele wijze, bijvoorbeeld middels een schrijven van de Raad, gestaafd. De kennelijk bij verzoeker levende vrees dat, indien hij naar Pakistan afreist zijn kansen op een gunstige omgangsregeling worden verkleind, is onvoldoende om tot een ander oordeel te komen.

2.12 Gezien het voorgaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder voldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet van het mvv-vereiste is vrijgesteld.

2.13 Ten aanzien van het beroep op artikel 8 EVRM wordt het volgende overwogen. In het algemeen kan worden gesteld dat de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting om Nederland te verlaten in beginsel tijdelijk van aard is, zodat niet snel sprake zal zijn van strijd met artikel 8 EVRM. Dat zal eerst aan de orde kunnen komen indien van tevoren vast zou staan dat de mvv-procedure zal leiden tot langdurige ontwrichting van het familie- en gezinsleven. Dat een dergelijke situatie zich voordoet is gesteld noch overigens gebleken. In het licht van het vorenstaande kan het beroep dat verzoeker heeft gedaan op diverse uitspraken van EHRM niet leiden tot het daarmee beoogde doel.

2.14 Verzoeker heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat hij bij terugkeer naar Pakistan het risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Nu verzoeker

deze vrees enkel heeft gestaafd door te stellen dat hij bang is voor zijn ex-schoonfamilie, gaat de voorzieningenrechter hieraan voorbij.

2.15 De voorzieningenrechter zal het beroep ongegrond verklaren.

2.16 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.

2.17 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

3.1 verklaart het beroep ongegrond;

3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. M.C.C. van de Schepop, voorzieningenrechter, en op 2 augustus 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. R.C.G. Beentjes, griffier.

Afschrift verzonden op: 02 AUG. 2007

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Marktplein 23
2132 DA Hoofddorp
Tel. 023-5563790
Fax 023-5563799
adv@roestsingh.nl
www.roestsingh.nl

ROEST SINGH ADVOCATEN

Advocaten & Procureurs:
mr. J. Singh
mr. drs. E. Oversier
mw. mr. A. Khan
mr. M. Rooijmakers

Juridisch medewerkers:
drs. J.E. Groenenberg
S. Singh

AAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
- 7 AUG 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

hierna te noemen appellant, thans gedetineerd te Rotterdam, te dezer zake domicilie kiezende te 2132 DA Hoofddorp aan het Marktplein nr. 23, ten kantore van de advocaat **mr. A. Khan** die in deze bepaaldelijk gevolmachtigd is het hoger beroep in te dienen;

Op 29 mei 2006 heeft appellant een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning ingediend met als doel "verblijf bij kinderen". Bij beschikking d.d. 29 mei 2006 is deze aanvraag afgewezen. Appellant heeft hiertegen op 19 juni 2006 bezwaar gemaakt. Bij beschikking d.d. 8 mei 2007 is het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Hiertegen heeft appellant op 9 mei 2007 beroep ingesteld. Het beroepschrift is op 21 juni 2007 ter zitting bij de rechtbank Haarlem behandeld. Bij uitspraak d.d. 2 augustus 2007, verzonden op 2 augustus 2007, is het beroep van appellant ongegrond verklaard. Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en wenst hiertegen in hoger beroep te komen en voert de navolgende grieven aan tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1:

1. De eerste grief van appellant richt zich tegen hetgeen door de rechtbank in rechtsoverweging 2.11 is overwogen: *"Vast staat dat verzoeker niet beschikt over een mvv. Verweerder heeft zich, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat terugkeer van verzoeker naar Pakistan om aldaar een mvv-procedure af te wachten niet zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Verzoeker heeft geen bijzondere feiten en omstandigheden aangevoerd op grond waarvan verweerder toepassing van de hardheidsclausule in redelijkheid niet achterwege had mogen laten. De stelling van verzoeker dat hij zich in Nederland beschikbaar moet houden in verband met een onderzoek door de Raad, is niet een omstandigheid als in voornoemde zin. Dat verzoeker zich in Nederland beschikbaar moet houden*

voor de Raad heeft verzoeker op geen enkele wijze, bijvoorbeeld middels een schrijven van de Raad, gestaafd. De kennelijk bij verzoeker levende vrees dat, indien hij naar Pakistan afreist zijn kansen op een gunstige omgangsregeling worden verkleind, is onvoldoende om tot een ander oordeel te komen.". Appellant stelt dat de rechtbank op onzorgvuldige wijze tot een onjuist en onvoldoende gemotiveerd oordeel is gekomen. Hiertoe stelt appellant het navolgende.

- Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld dat de kennelijke vrees van appellant dat een eventueel vertrek naar Pakistan een ongunstige invloed op zijn kansen om verkrijging van een omgangsregeling, onvoldoende zou zijn om appellant vrij te stellen van het mvv-vereiste. In de aanvullende gronden van beroep heeft appellant zich in de punten 14-16 uitdrukkelijk beroepen op een uitspraak van de rechtbank Dordrecht van 15 maart 2007 (MigratieWeb ve07000566). In deze uitspraak heeft de rechtbank Dordrecht in een gelijke zaak als de onderhavige overwogen dat niet valt in te zien hoe de vreemdeling vanuit het land van herkomst op deugdelijke wijze om de voogdij van de minderjarige kinderen zou kunnen strijden. Het oordeel van de rechtbank aangaande de lopende procedure ter verkrijging van een omgangsregeling is derhalve onjuist. Appellant heeft onder verwijzing naar recente jurisprudentie aangetoond dat zijn verblijf in Nederland noodzakelijk is. Ten onrechte is de rechtbank hieraan geheel voorbij gegaan. De bestreden uitspraak is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

- Uit de tekst van artikel 30 van het wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering blijkt dat de rechter zijn uitspraak deugdelijk dient te motiveren. Op deze wijze is het voor partijen mogelijk zich rekenschap te geven van de juistheid van de uitspraak. Nu de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten in te gaan op hetgeen door appellant naar voren is gebracht, en dan met name de uitspraak van de rechtbank Dordrecht, is de uitspraak niet op deugdelijke wijze gemotiveerd. Het is voor appellant immers niet na te gaan op grond waarvan zijn beroepsgronden door de rechtbank als onvoldoende zijn beoordeeld. Mitsdien is de bestreden uitspraak onvoldoende gemotiveerd en kan mede hierom niet in stand blijven.

- Tevens heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat appellant niet middels stukken zou hebben aangetoond dat hij zich in Nederland beschikbaar dient te houden voor nader

onderzoek door de Raad. Ten onrechte heeft de rechtbank miskent dat de omstandigheid dat niet alle relevante stukken zijn overgelegd, enkel aan verweerder te wijten is. In de aanvullende gronden van het beroepschrift heeft appellant onder de punten 17-19 uitgebreid, en afdoende gemotiveerd, aangegeven dat verweerder hem na de hoorzitting ten onrechte de mogelijkheid heeft onthouden aanvullende stukken te overleggen. Ten onrechte is de rechtbank óók aan deze stellingen van appellant geheel en zonder enige kenbare motivering voorbij gegaan. Mitsdien is de bestreden uitspraak ook op dit onvoldoende gemotiveerd en dient de bestreden uitspraak te worden vernietigd.

- Concluderend kan niet anders worden geoordeeld dan dat de aangevoerde grief dient te slagen en tot vernietiging van de aangevallen uitspraak dient te leiden. Het is evident dat de rechtbank de bestreden uitspraak op onvoldoende wijze heeft gemotiveerd. Op vele punten welke door appellant in beroep zijn aangevoerd zijn ten onrechte niet bij de besluitvorming betrokken.

Grief 2:

2. In rechtsoverweging 2.12 oordeelt de rechtbank dat *"Gezien het vorengaande is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder voldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet van het mvv-vereiste is vrijgesteld."*. Appellant stelt dat deze stelling van de rechtbank onjuist is en wel wegens het navolgende.

- In de eerste grief heeft appellant uitgebreid aangegeven dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat verweerder op juiste gronden het mvv-vereiste heeft tegengeworpen. Nu deze grief zal slagen, staat hiermee vast dat hetgeen de rechtbank onder rechtsoverweging 2.11 heeft overwogen vernietigd dient te worden. Nu rechtsoverweging 2.12 een bevestiging inhoudt van hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 2.11 heeft overwogen, is het evident dat ook hetgeen de rechtbank in rechtsoverweging 2.12 heeft overwogen niet in stand kan blijven. Mitsdien heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat verweerder voldoende daadkrachtig zou hebben gemotiveerd waarom appellant niet van het mvv-vereiste vrijgesteld zou dienen te worden. Appellant stelt dat ook deze grief dient te slagen.

ROEST SINGH ADVOCATEN

Grief 3:

3. In rechtsoverweging 2.13 heeft de rechtbank overwogen dat *"Ten aanzien van het beroep op artikel 8 EVRM wordt het volgende overwogen. In het algemeen kan worden gesteld dat de uit het mvv-vereiste voortvloeiende verplichting om Nederland te verlaten in beginsel tijdelijk van aard is, zodat niet snel sprake zal zijn van strijd met artikel 8 EVRM. Dat zal eerst aan de orde komen indien van te voren vast zou staan dat de mvv-procedure zal leiden tot langdurige ontwrichting van het familie- en gezinsleven. Dat een dergelijke situatie zich voordoet is gesteld noch overigens gebleken. In het licht van het bovenstaande kan het beroep dat verzoeker heeft gedaan op diverse uitspraken van het EHRM niet leiden tot het daarmee beoogde doel.*". Appellant stelt dat deze overweging van de rechtbank rechtens onjuist is en op onvoldoende wijze is gemotiveerd.

- Appellant stelt dat de rechtbank ook in deze overweging ten onrechte heeft nagelaten deugdelijk gemotiveerd in te gaan op hetgeen door appellant in beroep naar voren is gebracht. Appellant heeft zich in beroep op diverse uitspraken van het EHRM beroepen. Het ging hierbij om gevallen waarbij de vreemdeling een verblijfsvergunning werd verleend, ondanks dat er nog geen (formele) omgangsregeling was. Ten onrechte heeft de rechtbank het beroep van appellant op deze uitspraken zonder inhoudelijke motivering terzijde geschoven. De bestreden uitspraak is derhalve ook op dit punt onvoldoende gemotiveerd, hetgeen reeds voldoende is om de aangevallen uitspraak te vernietigen.

- Met de stelling dat de door appellant aangehaalde uitspraken van het EHRM niet tot een ander oordeel zouden kunnen leiden, heeft de rechtbank de werking van de uitspraken van het EHRM miskent. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.13 de, algemene, Nederlandse wet- en regelgeving aangehaald. Appellant heeft, met verwijzing naar diverse uitspraken van het EHRM, gemotiveerd aangegeven dat aan deze wet- en regelgeving voorbij gegaan dient te worden. Uit de door appellant aangehaalde uitspraken van het EHRM, welke van een hogere rechtsorde zijn dat de nationale wet- en regelgeving, blijkt dat in gevallen als die van appellant op grond van artikel 8 EVRM tot verblijfsaanvaarding dient te worden overgegaan. Door, ongemotiveerd, te oordelen dat de diverse uitspraken van het EHRM niet tot een ander oordeel zouden kunnen leiden, heeft de rechtbank ten onrechte het Nederlandse recht voor het internationale recht laten prevaleren. Het is dan ook evident dat de bestreden uitspraak

ROEST SINGH ADVOCATEN

ook op dit punt onjuist is en vernietigd dient te worden.

Grief 4:

4. In rechtsoverweging 2.14 heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat *"Verzoeker heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat hij bij terugkeer naar Pakistan het risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Nu verzoeker deze vrees enkel heeft gestaafd door te stellen dat hij bang is voor zijn ex-schoonfamilie, gaat de voorzieningenrechter hieraan voorbij."*.

   - In het vorengaade heeft appellante reeds uitgebreid gemotiveerd aangegeven dat verweerder appellant ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld aanvullende stukken te overleggen. Het ontbreken van onderbouwende stukken kan appellant derhalve niet worden tegengeworpen. De rechtbank is hier ten onrechte geheel aan voorbij gegaan.

5. Op grond van bovenstaande feiten en omstandigheden meent appellant dat de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd. Appellant verzoekt u al hetgeen reeds eerder in de procedure naar voren is gebracht als herhaald en ingelast te beschouwen .

6. Appellant behoudt zich uitdrukkelijk het recht voor de gronden van het hoger beroepschrift op een later tijdstip aan te vullen.

REDEN WAAROM:

Appellant zich tot u wendt met het verzoek, de beslissing d.d. 2 augustus 2007 te vernietigen en te bepalen dat de aanvraag van appellant om verlening van een verblijfsvergunning alsnog dient te worden ingewilligd, zulks met veroordeling van verweerder in de kosten van beide procedures.

Hoofddorp, 7 augustus 2007

Gemachtigde,

i/o

Bijlage: beschikking d.d. 2 augustus 2007, verzonden op 2 augustus 2007